

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI

Datum: 13. 5. 2019

Zpracovali: ZŠ Jasanová 2, Brno-Jundrov
Lucie a Michaela Fialovy, Veronika Koláčková, Anita Vodová, Alena Žďárková

Pedagogické vedení:
Mgr. Pavlína Kovářová

Škola: ZŠ Jasanová 2, Brno-Jundrov

Vstup č. 1:

Míša: Dne 4. dubna jsme se setkaly s naším pamětníkem, dvaadvadesátiletým panem Erichem Veselým. Ve svém rodném domě na Veslařské ulici 70, kde žije dodnes, vzpomínal na důležité okamžiky z druhé světové války.

Anitka: V roce 1939, když přišli Němci, chodil pan Veselý v Žabovřeskách do druhého ročníku měšťanky (dnes 7. třídy).

Nahrávka (22 sec)

„Byl patnáctý březen ráno a my jsme byli ve škole a ve škole se prostě začlo už mluvit, že přijíždějí Němci. Že jsou vojáci v Brně. Tak nás, tehdy jsme měli učitele z počtů, tak nás ten Laštůvka pustil ven. My jsme šli ze školy ven, šli jsme po té Veveří a u techniky jsme viděli veškerý ty vojenský auta, ty motorky a tak dál.“

Vstup č. 2:

Alenka: Kontakt s Němci se pan Veselý nevyhnul ani při práci ve firmě.

Nahrávka (26 sec)

„My jsme chodili do toho závodu, dělali jsme výrobu a naráz teda do fabriky dovezli, vlastně němečtí vojáci dovezli různé zařízení, dovezli stroje a celá ta fabrika, kde nás tam dělávalo padesát zaměstnanců, tak vlastně se začla dělat výroba, válečná výroba. Dělali spodky do těch dělostřeleckých granátů, dělaly se tam různé armatury do ponorek, tak to jsme chodívali vlastně ty dvanáctihodinový směny.“

Vstup č. 3:

Veronika: V roce 1944, jako sedmnáctiletý kluk, zažil velký strach, když skončil na gestapu.

Lucka: Při koupání v řece si velmi ošklivě rozřízl levou patu. Bylo to dvakrát ošetřeno na brněnské úrazovce. A protože tehdy již chodil pan Veselý do práce, musel s úrazem na kontrolu do nemocenské pojišťovny na Zahradníkově ulici.

Nahrávka (59 sec)

„A tam byl německej doktor, nějakej doktor Fink, a přišel jsem a on zjistil, že nemám vytažený ty stehy. Sabotáž. Vzal telefon, přišli dva chlapi a odvedli mě na právnickou fakultu na gestapo. A na tom gestapu byl jundrovský Němec, tady je takový domek na Veslařské, kterej vystupuje, takovej bílomodrej, my jsme říkali harmonium tomu, nebo klavír. A tam bydlela rodina Dyků. Starej Dyk byl vrchní soudní rada,

Němci to byli, a ten Wolfgang, čili my jsme mu říkali Buba, a on se stal vlastně velitelem gestapa brněnského. A všický říkávali, že nejhorší gestapák je bez toho ukazováčku. A to byl kluk, kterej s nama žil tady, kterej s nama sáňkoval, jezdil na lyžích, koupal se s nama, všechno možný. Šílenec to byl takovej. A on šel: Co tady děláš?”

Vstup č. 4:

Veronika: Pan Veselý měl veliké štěstí. Wolfgang Dyk ho totiž propustil domů.

Alenka: Po válce čekal tohoto Němce krutý konec.

Nahrávka (15 sec)

„Toho Wolfganga, toho Buby, v šestačtyřicátým roce popravili na Cejlu ve věznici. Když Němci všichni utekli, tak on neutekl. On tady zůstal, byl zatčenej, byl zavřenej, tak ho potom popravili.“

Vstup č. 5:

Anitka: Štěstí stálo při panu Veselém nejen během druhé světové války, ale i v pozdějším období v padesátých a šedesátých letech.

Míša: Možná to bylo štěstí, možná však životní elán, veselá mysl a bojovný duch závodního cyklisty,

Veronika: kdy člověk čelí různým nástrahám a situacím

Alenka: a snaží se dojet do cíle, doběhnout, vydržet až do konce.

Lucka: Díky tomu se panu Veselému podařilo všechny těžké životní okamžiky zvládnout a překonat.